

Εμείς τι κάναμε για την Ελλάδα;

Του Νίκου Κωνσταντάρου

Σαράντα χρόνια από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, 39 από την αποκατάσταση της Δημοκρατίας και τρία από την έκκληση της Ελλάδας για διεθνή οικονομική στήριξη, θα όφειλαν να είναι αρκετά για να καταλάβουμε ποια είναι τα μεγάλα θέματα που απασχολούν τη χώρα μας. Δυστυχώς, όμως, τα κόμματα (με όποιες ιδεολογικές διαφορές μεταξύ τους) που ιδρύθηκαν για να προσφέρουν εναλλακτικές προτάσεις διαχείρισης του δημοκρατικού πολιτεύματος μοιάζουν να αγνοούν ότι τα πράγματα άλλαξαν, ότι η εμμονή στις διαφορές τους τα τυφλώνει ως προς την ουσία της αποστολής τους σήμερα – που είναι η διαφύλαξη του πολιτεύματος. Πολύ απλά, οι διαφορές μεταξύ μελών της Ν.Δ. και του ΣΥΡΙΖΑ, και των περισσοτέρων κομμάτων, είναι πολύ μικρότερες από την κοινή ανάγκη να δουν την Ελλάδα να αποκατά-

σύγχρονη και λειτουργική διοίκηση, να σπινίξει την παραγωγικότητα και να εξασφαλίζει τη σταθερότητα, τη δικαιοσύνη και την ευημερία.

Οι πολιτικές επιλογές δεν είναι πλέον μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς, με όλες τις αποχρώσεις και υπερβολές που γεννά ο πολιτικός ανταγωνισμός, αλλά μεταξύ όσων πιστεύουν στην ανάγκη για σοβαρότητα και αποφασιστικότητα για τη χάραξη της εθνικής πορείας και όσων επιλέγουν την επιπολαιότητα και την ευκολία των υποσχέσεων και των υπερβολών. Στη ρίζα οποιασδήποτε πολιτικής αντιπαράθεσης σήμερα πρέπει να είναι το ερώτημα: Έχουμε αποφασίσει να κάνουμε ό,τι απαιτείται για να παραμείνει η Ελλάδα ισότιμο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει λόγος να μαχόμαστε για να παραμείνουμε σε ένα στρατόπεδο στο οποίο

δεν θέλουμε να βρισκόμαστε;

Δεν εννοούμε πως ό,τι κάνει η Ε.Ε. είναι το τέλειο και πρέπει να χάσουμε την ταυτότητά μας για να το υιοθετήσουμε, αλλά ότι οι αξίες, οι πρακτικές και οι δεσμεύσεις που απορρέουν από τη συμμετοχή μας στην

τιν αδιαφορία της Πολιτείας για τους ίδιους τους πολίτες και για όσους βρίσκονται στην Ελλάδα. Χρειάζεται Μνημόνιο, χρειάζεται «ελεγκτές» της τρόικας να μας αναγκάσουν να φτιάξουμε τη χώρα μας; Το ίδιο αφορά την (κακο)διαχείριση των απορρι-

των και προστασίας του περιβάλλοντος, προτιμά να συλλέγει ψήφους από κάθε ομάδα διαμαρτυρούμενων (έως και από τους πιο προστατευμένους του υπερπροστατευτικού Δημοσίου – τους υπαλλήλους της Βουλής) παρά να επιμένει στην επιβολή της δικαιοσύνης και της αξιοπρέπειας σε όλα τα επίπεδα της ζωής. Τα κυβερνώντα κόμματα δείχνουν να βάζουν ακόμα και τώρα πάνω απ' όλα την επιβίωση του κομματικού μηχανισμού τους, αν κρίνουμε από τους διορισμούς σε θέσεις όπως αυτές των διοικητών νοσοκομείων.

Οι κομματικές ηγεσίες καταλαβαίνουν ότι δεν τους συμφέρει να λένε την αλήθεια για το τι πρέπει να γίνει επειδή οι ψηφοφόροι θα αναζητήσουν αλλού στέγη. Οποια και αν είναι η ιδεολογική θέση του, όποια και αν είναι η ηγεσία, κάθε κόμμα γνωρίζει ότι δεν θα πάει μακριά χωρίς «στρατό» ψηφο-

φόρων που προσβλέπουν σε προνόμια έναντι της ψήφου τους. Ο ΣΥΡΙΖΑ απολαμβάνει τη δύναμη που του παρέχει η μάζα δυσσαρεστών που έτρεξε σε αυτόν, η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ δεν τολμούν να δυσσαρεστήσουν και τους υπόλοιπους ψηφοφόρους, αλλά ούτε και τους βουλευτές τους. Η απραξία, όμως, οδηγεί σε αδιέξοδο – όποιος κι αν κυβερνάει. Ζούμε κοσμογονικές στιγμές, οι συμπεριφορές και οι διαχωριστικές γραμμές των τελευταίων 40 χρόνων εξαπλήθηκαν. Χωρίς μια ελάχιστη συνεννόηση μεταξύ τους, τα κόμματα θα εναλλάσσονται ασκόπως στην εξουσία καθώς η χώρα θα πηγαίνει από ήττα σε ήττα, και στο τέλος θα φέρουν όλοι την ευθύνη για το αδιέξοδο. Πιο εύκολο θα ήταν να συνεργαστούν τώρα. Όσο απίθανο κι αν μοιάζει με τη σημερινή τους συμπεριφορά.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ε.Ε. είναι αυτές που οφειλάμε να είχαμε εφαρμόσει εδώ και δεκαετίες – πέρα από την οικονομία. Πώς αλλιώς να σχολιάσει κανείς το γεγονός ότι τα κραπήτνια και τα τμήματα μεταγωγών της Αστυνομίας, οι φυλακές, είναι για να ντεπόμαστε – όπως επιβεβαίωσε πάλι πριν από λίγες μέρες ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Εφετών Θεσσαλονίκης Παναγής Γιαννάκης. Η κατάσταση αυτή παραμένει ίδια εδώ και δεκαετίες και αντικατοπτρίζει

μάτων, την αδιαφορία ή και επικίνδυνη σήμανση των δρόμων, την προστασία των ζώων κ.λπ.

Αυτά είναι θέματα πολιτισμού, και είναι σίγουρο ότι ούτε ο ψηφοφόρος της Ν.Δ. ούτε του ΣΥΡΙΖΑ ούτε του ΠΑΣΟΚ ούτε κανενός άλλου κόμματος θα είχε αντίρρηση στη βελτίωση της κατάστασης. Αλλά τίποτα δεν έγινε. Όλοι έβλεπαν μόνο το στενό κομματικό συμφέρον. Έως και ο ΣΥΡΙΖΑ, που εκφράζει τις πιο προοδευτικές θέσεις περί ανθρώπινων δικαιωμά-

Η ΑΥΓΗ

Τα τανκς του Μνημονίου

Σαράντα χρόνια μετά, φυσικά τίποτα δεν είναι το ίδιο. Ακριβώς όμως επειδή το 1974 υπήρξε η δημοκρατική τομή της Μεταπολίτευσης, βιώνουμε σήμερα επώδυνα την κατάρρευση δημοκρατικών και κοινωνικών κατακτήσεων. Η οικονομική κρίση και η συνακόλουθη επιδείνωση της πολιτικής - ηθικής κρίσης έχουν μεταβάλει τους όρους διαβίωσης των πολιτών και τους όρους της λειτουργίας του πολιτεύματος, προσδιορίζοντας οριστικά το τέλος της Μεταπολίτευσης. Αντιμέτωπη με τη ρεβάνς των απόδων ή και των απολογιών της χούντας, η κοινωνία αναζητά δυνατότητες νέας πολιτικής έκφρασης, θεμελιωμένης πάνω σε ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο. Ελπίζω, η ενισχυμένη δυνατότητα της Αριστεράς να καθορίσει τα πράγματα και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις μιας λαϊκής ανάτασης για τη δημοκρατική αναγέννηση και την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας.

Γύρω από την κατεύθυνση των πολιτικών εξελίξεων διεξάγεται ισχυρός πόλεμος. Το δίλημμα: θα επιβληθούν τα τανκς του Μνημονίου και η δικτατορία των αγορών ή θα υπάρξει δημοκρατική ανατροπή ως αφετηρία μιας

νέας ριζοσπαστικής και λαϊκής - δημοκρατικής Μεταπολίτευσης. Το διαπλεκόμενο σύστημα «ενημέρωσης» πραγματοποιεί καθημερινά εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, ώστε η λαϊκή οργή «να εκλογικευτεί» και να ευνοηχιστεί ή διαφορετικά να συκοφαντηθεί. Αναζητούνται πρόθυμοι για νέες κυβερνητικές συμπτώσεις, στο πλαίσιο πάντοτε του καθεστωτικού δικομματισμού. Μόλις τρεις ημέρες μετά την ψηφοφορία στη Βουλή για την κυβέρνηση Σαμαρά, άνοιξε η συζήτηση για «νέα κυβέρνηση». Προφανώς ανακινείται θέμα ανασυγκρότησης του αστικού πολιτικού συστήματος, με συγχωνεύσεις και διασπάσεις κομμάτων του μνημονιακού χώρου, εν όψει του καταποντισμού τους τον Ιούνιο. Κανείς δεν πιστεύει στην προαναγγελία εκλογών για το 2016 που έκανε ο Σαμαράς στη Βουλή. Πανικόβλητοι από τη δυναμική εξουσίας της Αριστεράς, αναζητούν τρόπους παράκαμψης των εκλογών άμεσα. Κλιμακώνουν τη στρατηγική της έντασης με βραχίονα τη διαπλοκή. Προτάσσουν την εικονική πολιτική διαπραγμάτευση με τους πιστωτές, ανίκανοι για οποιαδήποτε διαπραγμάτευση λόγω του μερκελισμού

τους, αλλά και της απώλειας οποιασδήποτε διεθνούς αξιοπιστίας.

Το πάντοτε επίκαιρο σύνθημα «Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία» μετασχηματίζεται σήμερα σε «Δουλειά - Παιδεία - Δημοκρατία». Τα «τανκς» του Μνημονίου διαλύουν το κοινωνικό κράτος, προκαλούν ύφεση διάρκειας και, στην καλύτερη εκδοχή, θα επιφέρουν ανάπτυξη «χωρίς δουλειά». Η επιδίωξη πρωτογενούς πλεονάσματος σε συνθήκες κρίσης συρρικνώνει τις δημόσιες δαπάνες στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση, στερεί το κράτος από τη δυνατότητα δημοσίων επενδύσεων καθώς και από τον ρόλο του «ύστατου εργοδότη».

Η ακραία λιτότητα που έχει πλήξει την Ελλάδα και τον ευρωπαϊκό Νότο συνοδεύεται από ακραίο αυταρχισμό. Το κράτος συνεχώς περιορίζει την κοινωνική επαγγελία του και μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε όργανο γυμνής ταξικής κυριαρχίας. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία εξουθενώνεται, τα πολιτικά δικαιώματα και η λειτουργία του πολιτεύματος υποκύπτουν στο κράτος εκτάκτου ανάγκης. Η δημοκρατία αποδεικνύεται ουσιαστική προϋπόθεση για την

οικονομική και κοινωνική ανασυγκρότηση της χώρας. Η παιδεία παραμένει αίτημα προς κατάκτηση. Παιδεία όχι μόνον με τη στενή έννοια της εκπαίδευσης, αλλά ως άσκηση δημοσίου ήθους και προσπάθεια ηθικής - πολιτικής στάσης. Στον αντίποδα της ψευτο-υπόσχεσης για την «καταναλωτική ευτυχία» και την «ισχυρή Ελλάδα» οι πολίτες, και πρώτα πρώτα οι νέοι, συνειδητοποιούν, έστω αντιφατικά και επώδυνα, την ανάγκη η ανατροπή του παρόντος να μην οδηγήσει στην αναβίωση παθογενειών των παρελθόντων.

Στον ιδιότελο ρεαλισμό, το Πολυτεχνείο απαντά με το αίτημα της υπέρβασης, με τις αξίες της δημοκρατίας, με το φλογερό πάθος για την αυτοπραγμάτωση του πολίτη μέσα σε συνθήκες μιας νέας συλλογικότητας. Γι' αυτό όσοι στρατεύονται στο Μνημόνιο θεωρούν ιδρυτικό ιδεολογικό μύθο τους την άρνηση της δημοκρατικής Μεταπολίτευσης και τον ρεβανασμό. Γι' αυτό, με τον ιστορικά ιδιαίτερο τρόπο, επιχειρούν να θέσουν τον λαό σε νάρθηκα, αρνούμενοι το δικαίωμα εναλλακτικών πολιτικών επιλογών. Στον νάρθηκα του Μονοδρόμου και των αιωνίων δεσμεύσεων έναντι των πιστωτών.

ΤΑ ΝΕΑ ΘΑ ΕΚΠΛΑΓΟΥΝ...

Στα κεραμίδια η αστική προπαγάνδα για το φόρο ακινήτων. Φωνάζουν ότι τάχα επιβαρύνονται οι μεγάλες περιουσίες. Είναι έτσι όμως τα πράγματα; Έχουν πρόβλημα, λένε, επειδή φορολογούνται με διπλό φόρο τα αστικά ακίνητα με αντικειμενική αξία πάνω από 300.000 ευρώ, ενώ δε θα φορολογείται η αγροτική γη. Τι δε λένε όμως; Ότι οι προωθούμενες αλλαγές φέρνουν εξαιρέσεις και ελαφρύνσεις, με ταυτόχρονη μείωση κατά 50% των φορολογικών συντελεστών που ισχύουν σήμερα, σε ακίνητα της βιομηχανίας, του εμπορίου, μεγάλα ξενοδοχεία, εταιρείες επενδύσεων και αμοιβαία κεφάλαια ακινήτων. Ετσι για τους εργαζόμενους, τα φτωχά - λαϊκά στρώματα το έκτακτο χαράτσι έγινε μόνιμο, ενώ για τους αστούς γίνονται προκλητικές μειώσεις. Η πρόκλησή τους ξεπερνά κάθε όριο...